

Regler. Ordningen af de saa længe forhandlede Spørgsmaal om Aktieselskabers Beskatning, om Beskatning til Kommunen af uden for Kommunen bosatte næringsdrivende i Kommunen, om den mellemkommunale Beskatning, lade Lovforslagene ganske uberørt. Dette maa formentlig erkendes at være en væsentlig Mangel, naar det netop er et af Hovedøjemedene for Lovforslagene igennem en Indkomststats Indførelse og den derved muliggjorte Hjælp til Kommunerne at virke til en bedre Ordning af disses Beskatningsforhold. I Overensstemmelse hermed maa Flertallet af Udvalgets 11 Medlemmer gøre deres Tilslutning til Forslaget om Indkomstskatten afhængig af, at der samtidig gennemføres Forandring i de nu gældende Regler for den kommunale Beskatning, enten ved en særskilt Lov, der ordner disse Forhold, eller ved, som foreslaaet, at optage Bestemmelser om Endringer af de nuværende kommunale Skatteforhold i det foreliggende Forslag om Tilskud til Kommunerne. I Preussen — hvis Lovgivning er tagen til Forbillede for de her foreliggende Lovarbejder — fremkom samtidig med Statteordningen en Lov af 14de Juli 1893 om Ordningen af de kommunale Skatter.

For Befolkningens Vedkommende endelig ere Lovforslagenes fordelagtige Virkninger mindre haandgribelige. For de Bygningsafgift ydende gør Forslaget ingen Forandring. For Kjøbenhavn og Købstæderne bliver Forstællen kun den, at en Del af den til Kommunen hidtil ydede Skat fremtidig erlægges til Staten, i Kjøbenhavn endog med et større Beløb endnu; i Købstæderne skal den erlægges af Indkomst i Stedet for efter Formue og Lejlighed. For Landbefolkningen bevirker Forslaget, hvis det lykkes at bruge Tilskuddet til Lettelse for Hartkornet, en Nedgang i dettes kommunale Skatter; men de skatteyndende ville møde denne Lettelse igen omsat i en Ydelse af Indkomstskat til Staten; hvem dette vil komme til Fordel og hvem til Byrde, beror paa Forholdene, og hvorvidt Indkomstskatten, naar den først skal gennemføres som en fast Skat til Staten, vil finde Tilslutning hos

Befolkningen i Almindelighed, er vist nok tvivlsomt.

De saaledes fremhævede Momenter have hos de 11 Medlemmer af Udvalget fremkaldt Dristet om ikke at gøre den Reform, som nu foreslaas, absolut endelig, men at holde Muligheden af Forandringer aaben ved at knytte en vis Tidsbegrænsning til Ordningen. Ogsaa andetsteds, baade i Preussen og i Norge, er man gaaet trinvis frem med Sagens Gennemførelse. Sættes en saadan Frist til en ikke alt for kort Tid — man har tænkt sig 5 Aar — vil der herved vær givet tilstrækkelig Tid til at indarbejde Sagen. Man kan da erfare, hvorvidt de givne Bestemmelser virke fyldestgørende eller ikke; man vil i et saadant Tidsrum kunne have truffet forskellige ydligere Ordninger for de kommunale Skatteforhold; man vil kunne have bestemt en fastere og endeligere Form for de Beløb, der skulle tilfalde Kommunerne, og man vil i alt Fald efter de 5 Aars Forløb være stillet saaledes, at man med større Tryghed end nu vil kunne træffe den endelige Afgørelse. For dem, der have Tillid til Reformens Rigtighed, vil en saadan Bestemmelse ikke kunne frembyde nogen Betænkelighed. Af disse Henhyn have ogsaa de af de 11 Udvalgsmedlemmer, som ere mest stemte for Indkomstskattens Gennemførelse, sluttet sig til de andre, der have gjort deres Tiltrædelse afhængig af en saadan Tidshrifts Vedtagelse. Bestemmelsen herom foreslaas affattet saaledes, at efter de 5 Aars Forløb ikke selve Indkomstskat-Loven bortfalder, men Skattens fortsatte Oppebørsel gøres afhængig af Lovgivningsmagtens Beslutning til den Tid.

Efter disse Bemærkninger om Lovforslagene i deres Almindelighed skulle de enkelte Forslags Bestemmelser nu gøres til Genstand for Dmtale og da først:

Lovforslaget om visse Statskatters Overgang til Kommunerne.

Bestemmelsen af Tilskuddene til Kommunerne. Forslaget om, at $\frac{3}{4}$ af Bygningsafgiftens Beløb afgives til